

Kinder Torah

Parashas Metzora

בס"ד

High or Low?

"Do you want to see how great I am?"

The man is a little taken aback. He has never heard anyone brag like that.

"Okay."

"Watch me eat this food."

The bragger proceeds to gulp down a thick sandwich and a bottle of soft drink.

"What do you think of that? Great, isn't it?"

The man looks a little puzzled.

"My mouth chewed all that food. My esophagus carried it down to my stomach. Now my digestive juices are taking care of it, separating out the minerals that my body needs, delivering them to the right organs, and getting rid of the rest. Isn't that a great feat?"

"It is, but..."

"Look at that old man over there. He can barely eat. Hey, old guy! Do you want a nice big sandwich? I'll bet you do, but you can't eat it because you're too old. Eat your heart out instead."

The onlooker is shocked. How can a person be so far out of reality? Is he really proud of his stomach? It certainly is a wonderful creation however; it has nothing to do with him. Hashem made it and gave it to him. How can he be so proud of it?

This story presents an extreme example of the type of bad *middos* (character traits) that bring on the plague of *tsoraas*. The purification process from the *tumah* (spiritual impurity) of *tsoraas* includes bringing cedar and hyssop wood. Cedar is a very tall tree, and hyssop is a very low bush. Rashi explains that the *metzora* arrogantly raised himself high like a cedar tree; therefore, to become *tahor* (pure) he must lower himself like the hyssop.

The Sefas Emmes takes a little deeper look. Why does the *metzora* have to bring cedar wood? Isn't it enough to bring hyssop, the low bush, to remind him to be humble? The Torah is teaching him a lesson. It is precisely this egotism that is so low. He was so proud of nothing. That itself is the lowliest *middah*. The opposite is also true. Humility, holding yourself low, is the most exalted *middah*. The morning prayers state, "He lowers the proud and lifts up the lowly." If Hashem is ultimately going to exalt them, why did He initially make them low? Because Hashem always wants him to retain an aspect of that lowness. He

should always realize that he is ultimately nothing. All of his greatness and accomplishments come from Hashem. That is true humility. The opposite is also true. "He lowers the proud." Because of their pride, they fell low. That is the lowliest *middah* of all, to exaggerate your role in your accomplishments. That silly man in the story actually thought that he was responsible for his stomach working. Every act of false pride contains at least some of his type of foolishness.

Kinderlach . . .

Humility is the highest middah. Our greatest people are the most humble. How can this be? Don't they realize that they are exceptional? Of course they do. However, they do not attribute their accomplishments to themselves, rather to Hashem. They realize that The Almighty gave them everything. All of the honor is His. They consider themselves fortunate and perhaps unworthy of His wonderful kindness. Therefore, they are eternally grateful to Him. The lowest are truly high.

Over All Five

"Hello, everyone. I'm home."

"Shalom, Abba. How are you?"

"Wonderful, Chaim, Baruch Hashem. Thank you for asking. How are you? How was your day?"

"Great, Abba. We learned a very interesting Mishna today."

"That's fantastic Chaim. Tell me all about it."

"It is in Mesecta Makkos, the third chapter, the ninth Mishna. Someone can plow one furrow and commit eight sins."

"Wow. What are the sins?"

"He plows with an ox and a donkey together, which are both *hekdesh* (property of the Beis HaMikdash). He plows *kelai hakerem* (a field which has grapevines and wheat mixed together) on the *shmitta* year, on *yom tov*. The field is also a graveyard and the man plowing is both a *Kohen* and a *nazir* (who are both forbidden to enter a graveyard)."

"Chaim, that is truly fascinating. I learned something similar today. About an action which carries the weight of many sins."

"What was it Abba?"

"It was a Medrash on Parashas Metzora. The Medrash was speaking about the plague of *tsoraas*, which comes from speaking Loshon Hora. The word 'Torah' is used five times in the parasha in reference to the plague of *tsoraas*. This is to teach us that one who speaks Loshon Hora transgresses all five books of the Torah."

"Oyvey."

"There is more, Chaim. The Tosefta in Mesecta Peah (1:2) lists sins for which a person is punished in this world, but the main punishment is reserved for the next world: idolatry, immorality, and murder. Loshon Hora is equal to all of them."

"Words are really powerful, Abba."

"That's right, Chaim. Watch what you say."

Kinderlach . . .

We are all trying to do lots of mitzvos and avoid doing any aveiyros (sins). Two weeks ago we learned about the animals which are forbidden to eat. You would not dream of eating chazir (pork). It is a terrible aveyra. This week we learn that we must be just as careful about what comes out of our mouth, as we are about what goes into it. One word of Loshon Hora is a sin against the whole Torah. All 613 mitzvos! The punishment in this world is bad enough. What happens to the sinner in the next world is unspeakable. Watch what you say.

The Atonement

Sins cause terrible damage. Both in this world and in the spiritual world. However, the damage can be undone (in most cases). Firstly, the sinner must do *teshuva*. Then, in many cases *kaporah* (atonement) can be accomplished in the Beis

HaMikdash. What was the *kaporah* for Loshon Hora? The Chofetz

Chaim explains in his sefer, "Shmiras HaLoshon". Yom

Kippur is the holiest day of the year. The Kohen Godol was the holiest of all Jews. The Beis

HaMikdash was the holiest place on this earth, and the *Kodesh*

Kodoshim (Holy of Holies) was the

holiest part of the Beis HaMikdash. The Kohen Godol's first *avodah* (service) on

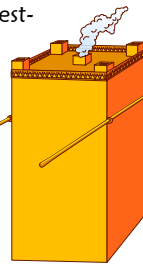
Yom Kippur was to enter into the *Kodesh*

Kodoshim and burn the *ketores* (incense). This was the *kaporah* for Loshon Hora.

This tremendously concentrated power of holiness was needed to counteract and atone for the terrible physical and spiritual damage caused by Loshon Hora.

Kinderlach . . .

Yom Kippur was over six months ago. Yet we all remember how we cried out to Hashem to forgive our sins. Who can forget the holiness of the day? Yet, we are lacking much of the holiness of Yom Kippur. There was a Beis HaMikdash, a Kohen Godol, and the avodah, which added even more holiness to the day. All of this awesome holiness was needed to forgive the sin of Loshon Hora. What a horrible sin it is.

והגדת לבנה

פרשת מצורע

"נהדר, חיים, ב"ה. תודה ששאלת. מה שלומך? איך עבר עליך היום?"

"מקסים, אבא. למדנו משנה מאוד מעניינת היום."

"אני שמח כל כך, חיים. ספר לי עליה."

"היא במסכת מכות, פרק שלישי, משנה ט'. אפשר לחרוש תלם

אחד ולעבור על שמונה עבירות."

"מה?? מהן העבירות?"

"הוא חורש בשור ובחמור יחדיו, ששניהם הקדש (מוקדשים לבית

המקדש). הוא חורש כלאי כרם (שדה שבו גדלים גפנים וחיטה

ביחד), בשנת השמיטה, ביום טוב. השדה הוא גם בית קברות,

והאיש החורש הוא גם כהן וגם נזיר (שלשניהם אסור

להכנס לבית הקברות)."

"חיים, זה ממש מעניין. למדתי משהו דומה היום - על

מעשה אחד שהעושה אותו עובר על הרבה עבירות."

"איזה מעשה, אבא?"

"היה זה במדרש על פרשת מצורע. המדרש

מדבר על נגע הצרעת, הבא כתוצאה מדיבור

לשון הרע. המילה "תורה" מופיע חמש פעמים בפרשה

בנוגע לנגע הצרעת. דבר זה בא ללמדנו שמי שמדבר

לשון הרע עובר על כל המצוות שבחמשת חומשי

התורה."

"אוי ויי."

"זה לא הכל, חיים. התוספתא במסכת פאה (א', ב')

מזכירה את החטאים שעליהם נענש האדם בעולם הזה, אבל

שבהן העונש העיקרי שמור לעולם הבא: עבודה זרה, גילוי עריות

ושפיכות דמים. לשון הרע הוא כנגד שלושתם."

"למלים יש כוח עצום, אבא."

"נכון, חיים. חשוב מאוד לשמור על הפה."

גבוה או נמוך?

"אתה רוצה לראות כמה אני גדול?"

האיש הופתע מעט. מעולם לא שמע מישהו מתרברב בצורה כזו.

"בסדר."

"הסתכל איך אני אוכל את האוכל הזה."

המתרברב זלזל כריך עבה וגמע במהירות בקבוק שתייה.

"נו, מה אתה חושב על זה? גדול, אה?"

האיש היה מעט נבוך.

"הפה שלי לעס את כל האוכל הזה. הוושט

העביר אותו לקיבה. כעת מיצי העיכול שלי

מטפלים באוכל, ומפרידים ממנו את החומרים

שהגוף שלי זקוק להם. מערכת העיכול מעבירה

אותם לאיברים המתאימים, ומפרישה את הפסולת.

האין זה מבצע אדיר?"

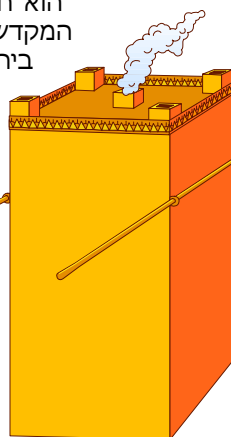
"כן, אבל..."

"הסתכל בזקן ההוא שם. הוא בקושי יכול לאכול, הי,

זקן! אתה רוצה כריך גדול ומשביע? אני בטוח שאתה

רוצה, אך אתה לא יכול לאכול אותו כי אתה זקן מדי.

תאכל את הלב במקום זה."

הצופה הזדעזע. כיצד יכול אדם להיות כל כך מנותק מהמציאות? האם הוא באמת מתגאה בקיבה שלו? הקיבה היא אמנם יצירה נפלאה, אך אין קיומה תלוי בו. ה' הוא זה שברא אותה ונתנה בתוך אותו אדם. כיצד הוא יכול להתגאות בה כל כך?

סיפור זה הוא דוגמא קיצונית לסוג של מידות רעות שיכולות להביא צרעת על האדם. תהליך ההיטהרות מטומאת הצרעת כוללת הבאת עץ ארז ואזוב. הארז הוא עץ גבוה, והאזוב הוא עשב נמוך. רש"י מסביר שהמצורע התגאה כמו עץ ארז, ולפיכך כדי להיטהר עליו להשפיל עצמו כמו אזוב.

השפת אמת מעמיק בזה עוד יותר. מדוע על המצורע להביא עץ ארז? האין זה מספיק שיביא את האזוב, שיזכיר לו שעליו להיות עניו? התורה באה ללמד אותנו שדווקא ההתגאות שלו היא הדבר השפל. הוא מתגאה על שום דבר, וזו מידה שפלה מאוד. ולהיפך: הענווה היא דווקא המידה הנעלה ביותר. בתפילת שחרית אנו אומרים "משפיל גאים ומגביה שפלים". אם ה' התכוון מלכתחילה להגביה את השפלים, מדוע השפיל אותם? ה' עשה זאת כדי שאותו אדם תמיד ישמור על תכונה של שפלות; שתמיד יבין שהוא בעצם כלום, ושכל גדולתו והשגיו באים מאת ה'. זוהי הענווה האמיתית. וכן בעניין "משפיל גאים". הגאים נופלים בגלל גאוותם. זוהי המידה השפלה ביותר - להגזים בחלקך בהישגים שהשגת. אותו אדם חסר דעת בסיפור באמת חשב שהוא זה שמפעיל את קיבתו שלו. בכל תופעה של גאווה בלתי מוצדקת יש משהו מסוג זה של סיכולות.

ילדים יקרים...
כולנו מנסים לעשות כמה שיותר מצוות, ולהמנע מעבירות. בשבוע שעבר למדנו על בעלי החיים האסורים באכילה. אף אחד לא היה חושב לאכול חזיר, חס וחלילה - זו עבירה גדולה. השבוע אנו לומדים שעלינו להזהר בנוגע למה שיוצא מפיו, בדיוק כפי שאנו מזהרים בנוגע למה שנכנס אליו. מילה אחת של לשון הרע היא חטא כנגד כל התורה כולה - כל 613 המצוות! העונש בעולם הזה הוא קשה - ומה שקורה לחוטא בעולם הבא הרבה יותר נורא, עד כדי כך שהוא איננו ניתן לתיאור. שימרו על פיכם!

הכפרה

חטאים מזיקים מאוד - גם בעולם הזה וגם בעולם הבא. אך אפשר לתקן את הנזק (ברוב המקרים). קודם כל, על החוטא לחזור בתשובה. במקרים רבים, אפשר להשיג כפרה על החטא בבית המקדש. מה היתה הכפרה על לשון הרע? החפץ חיים מסביר זאת בספרו "שמירת הלשון" (עמ' 238). יום הכיפורים הוא היום הקדוש ביותר בשנה. הכהן הגדול הוא היהודי הקדוש ביותר. בית המקדש הוא המקום הקדוש ביותר על פני האדמה, וקודש הקודשים הוא המקום הקדוש ביותר בתוך בית המקדש. העבודה הראשונה של הכהן הגדול ביום הכיפורים היתה להכנס לקודש הקדשים ולהקטיר שם קטורת - וזו היתה הכפרה על לשון הרע. היה צורך בכוח הקדושה המרוכז ביותר שאפשר להשיג, כדי לתקן את הנזק הגופני והרוחני העצום שנגרם עקב לשון הרע, ולכפר עליו.

ילדים יקרים...
הענווה היא המידה הנעלה ביותר. גדולי כל דור הם גם הענווים ביותר. כיצד זה יכול להיות? האם אין הם יודעים שהם אנשים יוצאי-דופן? ודאי שהם יודעים. אך הם לא מייחסים את הישגיהם לעצמם, אלא לה'. הם יודעים שה' הוא שנתן להם הכל. וכל הכבוד שייך לו. הם שמחים בחלקם, וחוששים שמא אינם ראויים לחסדיו הרבים. ולכן, הם תמיד אסירי תודה לו. השפלים הם הגבורים באמת.

ילדים יקרים...
יום הכיפורים האחרון היה לפני שישה חודשים, אך כולנו עדיין זוכרים כיצד קראנו לה' למחול לנו על עוונותינו. מי יכול לשכוח את הקדושה העצומה של היום הזה? ובכל זאת, חסרה לנו הרבה מקדושתו של יום הכיפורים: בית המקדש, הכהן הגדול, והעבודה, שמוסיפים עוד יותר לקדושת היום. העון של לשון הרע הוא כה נורא, שהיה צורך בכל עוצמת הקדושה הזאת כדי לכפר עליו.

ולשון הרע - כנגד כולם

"שלום, הגעתי הביתה."
"שלום, אבא. מה שלומך?"